Dosarul nr.3-1886/2026
2-26091361-12-3-17072026

HOTĂRÂRE
În numele Legii

11 august 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefieri Ana Roșu, Ionela Mițco

examinând în ședință de judecată închisă, acțiunea de contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru cu privire la anularea deciziei și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 15 iulie 2026, reclamantul ***** a depus o acțiune în instanța de judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii unui act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, ***** a indicat s-a născut la *****, este cetățean a Guineei.

La 10 iunie 2026 s-a adresat către Direcția Regională Centru a Inspectoratul General pentru Migrație din cadrul MAI cu o cerere privind acordarea azilului în Republica Moldova.

La 30 iunie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția Regională Centru prin decizia nr.645/26/DAA a dispus respingerea cererii de azil a cetăţeanului străin – *****. Cu decizia privind respingerea cererii de azil, a făcut cunoștință la 08 iulie 2026, fapt probat prin semnătura acestuia, aplicată pe foaia de titlu a deciziei.

Ca temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetăţeanului străin, autoritatea competentă a invocat următoarele argumente: nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul (condamnare la moarte supunere la o pedepsă echivalentă cu aceasta); lipsa comiterii unei infracțiuni pe

teritoriul statului de proviniență a cetățeanului; țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta şi nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi; s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat; s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în Guineea.

A notat că decizia nr.645/26/DAA din 30 iunie 2026 este neîntemeiată, se încalcă grav un şir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (art.11 al Legii nr.270 din 18.12.2008, art.19 alin.(3) al Constituţiei R.M.) cât şi la nivel internațional (art.5 alin.(1) din CEDO), iar temeiurile invocate - drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

A menționat că conform Convenției privind statutul refugiaților (1951), Protocolului adițional la această Convenție (1967) și art. 17 din Legea 270 din 18.12.2008 privind azilul în RM, refugiatul este persoana care, în urma unor temeri bine întemeiate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate, sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

A notat că refugiatul este un cetățean străin sau persoană fără cetățenie care, din diverse motive de persecuție nu poate sau nu dorește să se întoarcă în țara sa de origine, fiind astfel lipsită de protecția acesteia. Subliniază că, statutul de refugiat se acordă întotdeauna individual şi numai dacă se constată că motivele invocate sunt temeinice, că există temeri reale de persecuție, și că acestea privesc direct persoana.

Reieșind din cele menționate mai sus și raportate la situația de facto expusă de solicitantul - ***** în cadrul interviului realizat de DAA a IGM, a identificat partea reclamantă un șir de circumstanțe importante în decizia nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026.

Astfel, a menționat că în anul 2016 reclamantul ***** a aderat la partidul politic RPG, care a fost răsturnat de la putere în urma unei lovituri de stat de liderul armatei naționale, care a devenit ulterior președintele țării. Are frica pentru securitatea sa personală, deoarece cunoaşte cum colegi de ai săi care au revenit în țară au fost reținuți şi arestați, fiind în detenție timp de 2 ani.

De asemenea, reclamantul *****, nu este de acord cu decizia nr.645/26/DAA din 30 iunie 2026 prin care i s-a refuzat solicitarea de azil şi consideră că în cazul său nu a fost examinat multiaspectual, nu au fost luate în considerare toate nuanțele, riscurile şi pericolele care îl amenință la întoarcerea în țara sa de origine.

De altfel, a opiniat că, în cazul său operează „beneficiul dubiului” conform art. 44 al Legii nr. 270 din 18.12.2008.

A mai relatat că, solicitanții de azil de cele mai multe ori nu au posibilitatea de a proba anumite circumstanțe din considerentul că la părăsirea țării de origine aceștia nu dispun de suficient timp și garanții că nu vor fi supuse persecuțiilor de către agenții de persecuție enumerați la art.47 al legii susmenționate. Totodată, consideră că, se încadrează în prevederile art. 44 al Legii nr. 270 din 18.12.2008, deoarece: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

A invocat reclamantul că reieșind din argumentele expuse, se încadrează în temeiul art.16 şi art.19 al Legii nr.270 din 18.12.2008 şi în acest sens urmează să i se acorde una din formele de protecţie prevăzute de legislație, deoarece integritatea vieții şi sănătății este supusă unui risc real la întoarcerea în țara sa.

A concluzionat că în decizia nr.645/26/DAA din 30 iunie 2026 lipseşte atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzută de art.42 al Legii 270, cât și informații precise şi actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine, impuse de art.43 al Legii 270, dar şi întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii țării sale de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art.48 al aceleiaşi Legi nr. 270.

Astfel, a solicitat reclamantul admiterea cererii, anularea deciziei nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 a Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru și acordarea străinului - ***** forma de protecție prevăzută la art. 16 al Legii nr. 270 din 18.12.2008.

Argumentele autorității publice pârâte

La 22 iulie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință și a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.(f.d.28-33).

În ședința de judecată reclamantul ***** și reprezentantul acestuia Pavel Grițco au solicitat admiterea cererii conform motivelor invocate.

Reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație - Igor Arhirii, fiind prezent în ședința de judecată nu a recunoscut pretențiile din cererea de chemare în judecată și a solicitat respingerea acestora din motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile părților

prezente, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea refuzului și obligarea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova este admisibilă, dar urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Circumstanțe privind admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice şi instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contenciosul administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin.(1) și (2) și art. 212 alin.(1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului ; II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ; IV. respectarea procedurii prealabile; V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii; VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Prin prezenta acțiune, reclamantul solicită anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 și obligarea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova. Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în contestare și obligare.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) și b) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Potrivit art. 17 al Codului administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Din actele cauzei prezentate de participanții la proces ca probă rezultă că, la 10 iunie 2026, ***** s-a adresat cu o cerere de azil către Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație (f.d.5-8, dosar administrativ)

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 5 alin. (2) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 207 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova (f.d.29-37 dosar administrativ).

Prin comunicarea din 08 iulie 2026, lui ***** i-a fost adus la cunoștință decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 (f.d.38 dosar administrativ).

Nefiind de acord cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026, la 15 iulie 2026 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

În privința primei condiții de admisibilitate se constată că decizia nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026, privind respingerea cererii de azil, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil, ori reclamantul, pretinde că prin acesta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de una din formele de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Competența pentru examinarea prezentei cereri, în conformitate cu

prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

În privința respectării procedurii prealabile, conform art. 208 alin. (1) Cod Administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Instanța reține că, conform art. 162 alin. (1) Cod administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale.

Alin. (3) al articolului citat, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul; b) emiterea unui act administrativ individual.

Conform art. 163 lit. c) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Conform art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18.12.2008, deciziile Direcției azil și integrare privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile.

Instanța atestă că, acțiunea a fost depusă în instanță la 15 iulie 2026, iar conform comunicatului, cet. ***** i-a fost adus la cunoștință referitor la respingerea cererii de azil la 08 iulie 2026, astfel instanța de judecată constată că acțiunea a fost depusă cu respectarea termenului de 5 zile lucrătoare, fiind admisibilă.

Totodată, instanța de judecată va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii reclamantului, reținând următoarele argumente.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 16 din Lege privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.

Conform art. 42 alin. alin. (1) și (2) din Lege privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. (1) La soluționarea

cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 din Legea privind azilul în Republica Moldova, (1) Cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. (2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. (3) Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. (4) Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22- 27.

Conform art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sânt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sânt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru așsusține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sânt considerate coerente și plauzibile și nu sânt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Conform art. 45 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 (1) actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sânt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sânt discriminatorii sau care sânt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau

pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Instanța de judecată reține că prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic.

Din analiza probelor din dosar rezultă că, ***** s-a născut la *****, or. *****, cetățean al Guineei și de religie musulman.

În susținerea identității sale, solicitantul de azil a prezentat la Direcția azil și și apatridie pașaportul național eliberat la data de 30 iunie 2022 și valabil până la 30 iunie 2027.

La data de 10 iunie 2026 reclamantul a manifestat voința de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova.

În cadrul interviului, solicitantul de azil a declarat că, s-a născut în or. *****, Guineea. A fost student în Republica Populară Chineză timp de șase ani, după care s-a întors în Guineea și a aderat, în anul 2016, la partidul politic Adunarea Poporului Guineez (RPG). A menționat că, în anul 2018, liderul partidului RPG a fost ales în funcția de președinte al țarii. Potrivit declarațiilor sale, în perioada respectiva existau numeroase probleme de guvernare, iar în spațiul public circulau informații privind posibilitatea unei lovituri de stat organizate de militari.

A mai afirmat că, anticipând agravarea situației politice și de securitate din Guineea, a decis să plece în Republica Moldova pentru a-și continua studiile la Universitatea de Stat din Moldova (USM), însă a fost exmatriculat din cadrul universității din cauza neachitării la timp a taxei de studii. Ca urmare a exmatriculării, instituția de învățământ a revocat temeiul șederii sale în Republica Moldova în scop de studii, iar permisul de ședere deținut în acest scop i-a fost retras. Pe durata șederii sale pe teritoriul Republicii Moldova, începând cu anul 2023 și până în prezent, nu a desfășurat alte activități, fiind implicat exclusiv în procesul de studii.

Potrivit declarațiilor sale, a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 27 iulie 2023, prin Punctul de Trecere a Frontierei Aeroport Internațional Chișinău, tranzitând Turcia. Referitor la motivele care au stat la baza depunerii cererii de azil, a invocat temeri legate de securitatea sa personală în cazul revenirii în țara de origine. A afirmat că mai mulți foști colegi și cunoscuți din cadrul partidului politic din care făcea parte au fost reținuți și se află în detenție de aproximativ doi ani. În acest context, a exprimat temerea că ar putea fi supus unor măsuri similare în cazul revenirii în Guineea.

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru, nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 5 alin. (2) și art. 60 alin. (1) lit. c), art. 62 lit. c) din Legea nr. 207 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d.10).

Prin comunicarea din 08 iulie 2026, lui ***** i-a fost adus la cunoștință decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția regională Centru, nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 (f.d.9).

Nefiind de acord cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Jurisprudența constantă națională și internațională impune reclamantului sarcina de a demonstra caracterul individualizat, real și actual al riscului, nefiind suficiente temeri generale sau prezumate, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, este important de stabilit, dacă solicitantul implicat s-ar afla

personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

Instanța a constatat că, conform declarațiilor reclamantului, acesta nu a identificat nici un motiv imperios de temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de neimpunerea examinării a elementului dat.

Instanța apreciază că, afirmațiile reclamantului privind pretinsul risc de a fi reținut nu întrunesc condițiile prevăzute de art. 17 din Legea nr. 270/2008 pentru recunoașterea statutului de refugiat. Reclamantul nu a invocat existența unor acte concrete de persecuție îndreptate împotriva sa de către autoritățile statului de origine, acesta s-a limitat la afirmații generale privind existența unei lovituri de stat în perioada anilor 2018-2019, susținând că președintele țării ar fi fost înlăturat de la putere, iar actualul președinte exercitând presiuni asupra populației.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ conchide că reclamantul a obținut un pașaport valabil pentru călătorii în străinătate, precum și viza necesară pentru intrarea în Republica Moldova, fapt ce demonstrează că acesta nu se afla în vizorul autorităților statului de origine și nu era urmărit sau împiedicat să părăsească legal teritoriul acestuia.

Circumstanțele cauzei nu confirmă existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, în sensul legislației naționale și al Convenției de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților, dimpotrivă, comportamentul reclamantului, inclusiv faptul că a continuat să locuiască în țara de origine timp de aproximativ doi ani după evenimentele invocate și a părăsit-o abia în anul 2023, relevă că plecarea sa a fost determinată de motive economice și educaționale, iar nu de necesitatea protejării vieții, libertății sau integrității sale împotriva unor acte de persecuție.

Având în vedere lipsa unor elemente probatorii privind existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, precum și lipsa unui risc individualizat de vătămare

gravă, instanța apreciază că, Inspectoratul General pentru Migrație a emis în mod legal și justificat decizia de respingere a cererii de protecție internațională.

Reclamantul nu a prezentat probe credibile, coerente și suficiente pentru a răsturna concluziile autorităților administrative. Astfel, instanța de contencios administrativ conchide că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației.

Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant, ceea ce în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de *****, ca fiind neîntemeiată.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului de anulare a deciziei Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru, nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Se reține că, în temeiul art. 137 din Codul administrativ: (1) În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, se constată că, reieșind din circumstanțele cauzei, autoritatea publică pârâtă a aplicat legea, discreția sa reducându-se la alegerea consecinței juridice, respectiv, soluției legale, tratarea neidentică a stărilor de fapt având un motiv obiectiv, stabilit de Lege.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor

relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de reclamant, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, or, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or actul

contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticile aduse către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru nr. 645/26/DAA din 30 iunie 2026 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru cu privire la anularea deciziei nr.645/26/DAA din 30 iunie 2026 de respingere a cererii de azil și obligarea la acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 5 zile lucrătoare de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecător Rodica Nicula